

Sygn. akt VI ACa 863/05

**WYROK  
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 29 listopada 2006 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Zofia Markowska

Sędzia SA Krystyna Bilewicz

Sędzia SO del. Andrzej Turliński (spr.)

Protokolant st. sekr. sąd. Monika Trzaskoma

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2006 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania K E E SA w G

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji odwołującego się

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i

Konsumentów z dnia 18 kwietnia 2005 r. sygn. akt XVII Ame 18/04

oddala apelację.

**UZASADNIENIE**

Powód Z E P Spółka Akcyjna z siedzibą w P –  
obecnie K E E SA w G, wniósł odwołanie od  
decyzji nr DPE/251/2003 Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30  
grudnia 2003 r., mocą której przedsiębiorstwu wymierzona została kara  
pieniężna w kwocie 250 000 zł (tj. 0,1128 % przychodu z działalności  
koncesjonowanej osiągniętego w 2002 r.) za niewywiązanie się przez to  
przedsiębiorstwo z obowiązku zakupu energii elektrycznej ze źródeł  
niekonwencjonalnych i odnawialnych, określonego w par. 1 ust. 1 i w par. 2 pkt  
1 lit. b rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 15 grudnia 2000 r. w sprawie  
obowiązku zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i

odnawialnych oraz wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła, a także ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz zakresu tego obowiązku (Dz. U. z 2000 r. Nr 122, poz. 1336) wydanego na podstawie delegacji ustawowej, zawartej w art. 9 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2002 r.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2005 r. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zapis treści: „Dz.U. z 2003 r. Nr 153 poz. 1504 i Nr 203 poz. 1966” zastąpił zapisem: „Dz.U. Nr 54 z 1997 r.poz. 348 zm. Dz.U. z 1997 r. Nr 158 poz. 1042, Dz.U. z 1998 r. Nr 106 poz. 668, Nr 162, poz. 1126, Dz.U. z 1999 r. Nr 88 poz. 980, Nr 110 poz. 1255, Nr 91 poz. 1042, Dz.U. z 2000 r. Nr 48 poz. 555, Nr 43 poz. 489, Nr 103 poz. 1099, Dz. U. z 2001 r. Nr 154 poz. 1800 i 1802, Dz.U. z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 135 poz. 1144 i Nr 113 poz. 984” i oddalił odwołanie w pozostałej części.

Rozstrzygnięcie oparte zostało na następujących ustaleniach faktycznych i prawnych.

Powód od dnia 01 grudnia 1998 r. posiadał koncesję na obrót energią elektryczną, a zatem ciążył na nim obowiązek zakupu energii wytworzonej w źródłach niekonwencjonalnych i odnawialnych.

W roku 2002 powód dokonywał zakupów energii „zielonej” m.in. od E SA.

Ilość energii odnawialnej zakupionej przez powoda w 2002 r. bezpośrednio od wytwórców wyniosła 8452 MWh, a od E SA – 38567 MWh, co łącznie wyniosło ponad 2,5% wymagane przez § 2 rozporządzenia. Jednak bezpośrednio ze źródła zakupione zostało 0,46% energii ‘zielonej’ zamiast wymaganych przepisami 2,5%.

Według pozwanego, przepisy rozporządzenia nałożyły na przedsiębiorstwa obrotu obowiązek zakupu energii ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych, a także wykazania faktu, że energia została zakupiona w takich źródłach. Odpowiednimi dokumentami potwierdzającymi spełnienie tego obowiązku były umowy sprzedaży energii zawarte przez przedsiębiorstwa obrotu z przedsiębiorstwami wytwarzającymi energię w źródłach niekonwencjonalnych lub odnawialnych oraz faktury za sprzedaną energię wystawione przez te przedsiębiorstwa.

W ocenie Prezesa URE, powód nie wywiązał się z obowiązku określonego w § 1 powołanego rozporządzenia, gdyż energia zakupiona od E SA nie pochodziła od wytwórcy energii „zielonej” lecz od pośrednika. Uzasadniało to nałożenie na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne kary pieniężnej. Ustalając wysokość kary pieniężnej pozwany wziął pod uwagę, że powód nie podjął dostatecznych starań w celu

zakupu energii „zielonej” bezpośrednio od wytwórcy. Pozwany ustalił również, iż wysokość przychodów powoda z tytułu działalności koncesjonowanej polegającej na obrocie energią elektryczną wyniosła za 2002 rok – 518.848.444 zł. Wymierzona kara pieniężna stanowiła 0,1128% przychodów z działalności koncesjonowanej i nie pogorszyła sytuacji finansowej powoda oraz nie wpłynęła na płynność finansową.

Od powyższej decyzji powód wniósł odwołanie, wnosząc o jej uchylenie w całości, zarzucając naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne oraz § 1 ust. 1 i § 2 pkt 1 lit. b rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 15 grudnia 2000 r. w sprawie obowiązku zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła, a także ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz zakresu tego obowiązku poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a także naruszenia art. 16, 130 § 1 i 2, 7 i 77 k.p.a.

Powód wywodził, iż jako podstawę ukarania pozwany przyjął art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1504 i Nr 203, poz. 1996) Przepis ten odsyła do art. 9a cytowanej ustawy nakładającego obowiązki w nim określone na przedsiębiorstwa energetyczne, obowiązującego od 01 stycznia 2003 r. Na tej podstawie Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej wydał w dniu 30 maja 2003 r. rozporządzenie w sprawie szczegółowego zakresu obowiązku zakupu energii elektrycznej i ciepła z odnawialnych źródeł energii oraz energii elektrycznej wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła (Dz.U. Nr 104, poz. 971), które weszło w życie 01 lipca 2003 r.

Powód zarzucił również, że § 1 ust. 1 rozporządzenia z 15 grudnia 2000 r. nie posługuje się zwrotem „bezpośrednio ze źródła”, co oznacza, że zakup mógł być dokonany za pomocą pośrednika.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2005 r. Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie.

Według Sądu okoliczności faktyczne sprawy nie były sporne, a w szczególności powód nie kwestionował faktu zakupu energii elektrycznej pochodzącej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych lub produkowanej w skojarzeniu z wytwarzaniem energii cieplnej: bezpośrednio od wytwórców w ilości 8452 MWh, od F SA – 38.567 MWh.

Ustawa z dnia 24 lipca 2002 r. o zmianie ustawy Prawo energetyczne w zakresie obowiązku zakupu energii zielonej wprowadziła zmianę polegającą m.in. na skreśleniu art. 9 ust. 1 Prawa energetycznego o treści: „Minister

właściwy do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, nałoży na przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się obrotem lub przesyłaniem i dystrybucją energii elektrycznej lub ciepła obowiązek zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła, a także ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych, oraz określi szczegółowy zakres tego obowiązku, uwzględniając technologię wytwarzania energii, wielkość źródła energii oraz sposób uwzględniania w taryfach kosztów jej zakupu” oraz wprowadzeniu art. 9a ust. 1 o treści: „Przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się obrotem energią elektryczną są obowiązane do zakupu, w zakresie określonym w rozporządzeniu na podstawie art. 4, wytwarzanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii przyłączonych do sieci oraz jej odsprzedaży bezpośrednio lub pośrednio odbiorcom dokonującym zakupu energii elektrycznej na własne potrzeby”.

Uwzględniając fakt, iż wyżej wymieniona nowelizacja nie zawierała normy intertemporalnej, Sąd uznał, iż ustawodawca nie zakładał tzw. „skutku abolicyjnego” wobec przedsiębiorców, którzy dopuścili się naruszenia obowiązku zakupu energii „zielonej” pod rządami poprzednio obowiązującej ustawy. Uznanie, że nie podlegają oni karze wobec wejścia w życie nowej ustawy, byłoby także sprzeczne z konstytucyjną zasadą państwa prawnego (art. 2 Konstytucji RP) oraz zasadą równości wobec prawa (art. 32 Konstytucji), skoro na gruncie obowiązującego porządku prawnego, zachowanie takie (nieprzestrzeganie obowiązku zakupu energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych) było dotychczas i jest nadal penalizowane.

Za nietrafny Sąd uznał zarzut, że § 1 ust. 1 rozporządzenia z 15 grudnia 2000 r. nie posługuje się zwrotem „bezpośrednio ze źródła”, co oznacza, że zakup mógł być dokonany za pomocą pośrednika. Słowo „źródło” oznacza „miejsce pochodzenia” lub „miejsce skąd coś bierze początek”. Sformułowanie § 1 ust. 1 rozporządzenia z 15 grudnia 2000 r., że „przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się obrotem energią elektryczną lub ciepłem jest obowiązane do zakupu, odpowiednio do zakresu prowadzonej działalności gospodarczej, energii elektrycznej albo ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych przyłączonych do wspólnej sieci, niezależnie od wielkości mocy zainstalowanej w źródle..” nie pozostawia wątpliwości, że obowiązek zakupu energii „zielonej” dotyczy zakupu ze źródeł, tj. miejsca jej pochodzenia. Dodanie słowa „bezpośrednio” byłoby zbędne.

Zdaniem Sądu podniesione w odwołaniu zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie i w związku z tym należało je oddalić jako bezzasadne (art. 479<sup>53</sup> § 1 k.p.c.).

Od tego wyroku powód złożył apelację. Zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu naruszenie art. 6 ustawy z dnia 24 lipca 2002 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne (Dz.U. Nr 135, poz. 1144) przez niezastosowanie, naruszenie art.

56 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z 24 lipca 2002 r. przez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że przepis ten mógł stanowić podstawę do nałożenia przez Prezesa URE na powoda kary pieniężnej, naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 1a oraz art. 9a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji przez pozwanego, lecz sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 2 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz ustawy – Prawo ochrony środowiska, która weszła w życie z dniem 01 stycznia 2005 r. i zmieniła m.in. art. 9a Prawa energetycznego przez niezastosowanie, naruszenie art. 22 i art. 92 ust. 1 Konstytucji RP przez niezastosowanie, naruszenie § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 15 grudnia w sprawie obowiązku zakupu energii ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła, a także ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz zakresu tego obowiązku przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że powód nie wykonał obowiązku przewidzianego w tym rozporządzeniu. Wskazując na powyższe powód wniósł o zmianę wyroku w całości poprzez uchylene decyzji Prezesa URE albo jej zmianę i odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej względnie uchylene zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wniósł ponadto o skierowanie w trybie art. 193 Konstytucji pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego, w przedmiocie zgodności z ustawą zasadniczą przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 15 grudnia 2000 r. w sprawie obowiązku zakupu energii ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła, a także ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz zakresu tego obowiązku oraz art. 9 ust. 3 i 56 ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo energetyczne w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2003 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Stan faktyczny sprawy pozostawał poza sporem stron, kwestią różniącą uczestników procesu była wyłącznie ocena prawna.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że wyrokiem z dnia 25 lipca 2006 r. w sprawie sygn. akt P 24/05 Trybunał Konstytucyjny orzekł zgodność art. 9 ust. 3 Prawa energetycznego w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie jego nowelizacji z dnia 24 lipca 2002 r. (Dz.U. Nr 135, poz. 1144) z art. 22 i art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie, w jakim nakłada na określone w nim przedsiębiorstwa energetyczne obowiązek zakupu energii oraz ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz umorzył

postępowanie o stwierdzenie takiej zgodności z Konstytucją powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 15 grudnia 2000 r.

Zasadnicze znaczenie dla prawidłowości rozstrzygnięcia ma wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji i wydanego wskutek jej zaskarżenia wyroku. Jak wynika z niekwestionowanych ustaleń przypisane stronie powodowej działanie naruszające obowiązek zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych miało miejsce w 2002 r. Wówczas obowiązywał art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne w następującym brzmieniu „Minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, nałoży na przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się obrotem lub przesyłaniem i dystrybucją energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła, a także ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych, oraz określi szczegółowy zakres tego obowiązku, uwzględniając technologię wytwarzania energii, wielkość źródła oraz sposób uwzględniania w taryfach kosztów jej zakupu”. Na podstawie powyższej delegacji ustawowej Minister Gospodarki wydał rozporządzenie z dnia 15 grudnia 2000 r. w sprawie obowiązku zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła, a także ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz zakresu tego obowiązku. Z § 2 rozporządzenia jednoznacznie wynika, że obowiązek zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych zostanie uznany za spełniony, jeżeli udział ilości energii elektrycznej wytworzonej w źródłach niekonwencjonalnych i odnawialnych w wykonanej, całkowitej rocznej, sprzedaży energii elektrycznej przez dane przedsiębiorstwo energetyczne wyniósł nie mniej niż 2,5 % w 2002 r. Wyżej cytowany art. 9 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne obowiązywał do dnia 31 grudnia 2002 r. Z dniem 1 stycznia 2003 r. weszła bowiem w życie nowela do ustawy – Prawo energetyczne (ustawa z dnia 24 lipca 2002 r.), która skreśliła ust. 3 art. 9. W art. 6 stanowiła zaś, że do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, a niezakończonych decyzją ostateczną stosuje się przepisy dotychczasowe. Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 15 grudnia 2000 r. utraciło moc z dniem 30 czerwca 2003 r., kiedy to weszło w życie (z dniem 1 lipca 2003 r.) rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 30 maja 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu zakupu energii elektrycznej i ciepła z odnawialnych źródeł energii oraz energii elektrycznej wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła. Podkreślić zatem należy, że wszystkie istotne zdarzenia oceniane z punktu widzenia prawa materialnego miały miejsce przed wejściem w życie: wyżej powołanej nowelizacji prawa energetycznego oraz przed wydaniem kolejnego rozporządzenia przez Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej (z dnia 30 maja 2003 r.). Zdaniem Sądu Apelacyjnego cytowany przepis art. 6 ustawy z dnia 24 lipca 2002 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne ma charakter wyłącznie procesowy a nie

materialnoprawny. Upatrywanie w brzmieniu art. 6 treści o charakterze materialnoprawnym (co czyni skarżącą) jest nieuprawnione – gdyby taki był zamiar ustawodawcy, sięgnięto by do odpowiednich rozwiązań prawnych, pozwalających na stosowanie nowych przepisów prawa materialnego do zdarzeń prawnie doniosłych mających miejsce w przeszłości, pod rządami dotychczas obowiązujących przepisów prawa materialnego. Przyjęcie powyższego poglądu co do treści normatywnej art. 6, jako przepisu regulującego wyłącznie procesowe zagadnienia międzyczasowe prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji właściwie zastosował wszystkie powołane w motywach wyroku przepisy prawa materialnego obowiązujące w czasie ocenianego zdarzenia – w 2002 r.

Wątpliwe jest bowiem stosowanie przepisów ustawy, która weszła w życie 1 stycznia 2003 r. i rozporządzenia, które obowiązuje od 1 lipca 2003 r. do materialnoprawnej oceny zdarzeń, które miały miejsce w 2002 r. Wiąże się to z ogólną zasadą niedziałania prawa wstecz (*lex retro non agit*). Ponadto rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 30 maja 2003 r. dotyczy rozliczeń za energię zieloną począwszy od roku 2003 ( § 6 pkt 1 rozporządzenia). W tym kontekście należało w całej rozciągłości zgodzić się wywodem Sądu Okręgowego o braku abolicyjnego skutku omówionej nowelizacji Prawa energetycznego wobec przedsiębiorców, którzy dopuścili się naruszenia obowiązku zakupu energii zielonej pod rządami tego Prawa sprzed jego nowelizacji, w konkretnym wypadku w 2002 r.

Kolejnym istotnym dla rozstrzygnięcia elementem, kwestionowanym przez stronę powodową, jest przyjęta w wydanych w sprawie orzeczeniach wykładnia użytego w art. 9 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne pojęcia „ze źródła”, której skutkiem jest uznanie, że obowiązek zakupu przez przedsiębiorstwa energetyczne tzw. energii „zielonej” jest spełniony jedynie wówczas, gdy energii elektryczna została zakupiona bezpośrednio u przedsiębiorców wytwarzających energię ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych. W ocenie Sądu odwoławczego powyższa interpretacja przepisu art. 9 ust. 3 jest trafna.

Dokonując wykładni słownej danego przepisu prawa należy zbadać element leksykalny normy, ustalić znaczenie każdego jej słowa oddzielnie, wyjaśnić syntaktyczną (dotyczącą składni) budowę normy i związek logiczny, zachodzący między jej częściami oraz wziąć pod uwagę styl ustawy, która tę normę zawiera (Eugeniusz Waśkowski – „Teoria wykładni prawa cywilnego”, W-wa, 1936 r.). Powyższe zasady odnieść należy do normy art. 9 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne w brzmieniu: „Minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, nałoży na przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się obrotem lub przesyłaniem i dystrybucją energii elektrycznej lub ciepła obowiązek zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych ora wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła, a także ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych, oraz określi szczegółowy

zakres tego obowiązku, uwzględniając technologię wytwarzania energii, wielkość źródła oraz sposób uwzględniania w taryfach kosztów jej zakupu”. Użyty przez ustawodawcę zwrot „obowiązek zakupu ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych” ma jedno znaczenie – określa obowiązek zakupu energii „zielonej” bezpośrednio od jej wytwórców. „Źródło” oznacza bowiem miejsce pochodzenia. Uwzględniając więc logiczną (sens znaczeń) jaka istnieje pomiędzy słowami wykładanej normy uprawnionym jest wniosek, że cytowany przepis reguluje sytuację (i daje podstawy do dalszej regulacji w drodze rozporządzenia wykonawczego) przedsiębiorstw energetycznych, w zakresie ich obowiązku zakupu energii wytwarzanej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych. Ustawodawca budując normę: „nałoży na przedsiębiorstwa energetyczne.....obowiązek zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych....” wprost wskazał (zakup ze źródeł), że spełnieniem obowiązku będzie zakup energii „zielonej” wyłącznie od przedsiębiorstw ją wytwarzających. Element stylistyczny i budowa gramatyczna normy nie wprowadzają odmiennych wniosków. Wykładnia realna mająca na celu wykrycie sensu rzeczywistego, wewnętrznej normy, również potwierdza wnioski, do których doprowadziła wykładnia słowna art. 9 ust. 3 ustawy prawo energetyczne. Dokonując wykładni realnej należy bowiem ustalić wiarygodną rację, a więc cel, który miano na względzie przy jej wydaniu (Eugeniusz Wałkowski – „Teoria wykładni prawa cywilnego”, W-wa, 1936 r.). Jaka jest racja art. 9 ust. 3. Otóż, zdaniem Sądu Apelacyjnego, cel tej instytucji jest oczywisty: rozwój przedsiębiorstw zajmujących się wytwarzaniem energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych, co ma niezwykle istotne znaczenie przy stale rosnącym zapotrzebowaniu na energię elektryczną i zmniejszających się zasobach konwencjonalnych do jej wytwarzania.

Tak więc wykładnia przepisu art. 9 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne dokonana przez Sąd odwoławczy doprowadziła do wniosków tożsamyh z wnioskami, do których doszedł Sąd Okręgowy i nie potwierdziła tezy stawianej przez skarżącą.

W konsekwencji kwestią, którą należy rozważyć jako ostatnią jest wysokość kary pieniężnej – 250 000 zł nałożonej na powódkę przez Prezesa URE zaskarżoną decyzją, w związku z nie wywiązaniem się z obowiązku zakupu energii elektrycznej nałożonego przepisami wydanymi na podstawie art. 9 ust. 3 (fakt prawidłowo ustalony przez Prezesa URE i Sąd I instancji) – art. 56 ust. 1 i 1a ustawy Prawo energetyczne. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nałożona kara jest zasadna. Zaznaczyć należy, że zgodnie z ust. 6 art. 56 „Ustalając wysokość kary pieniężnej Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Oczywistym jest, że szkodliwość czynu wiąże się z wyżej przedstawioną racją regulacji art. 9 ust. 3 i niezakupienie energii „zielonej” w odpowiedniej ilości negatywnie wpływa na rozwój przedsiębiorstw ją

